

Arrest

nr. 124 786 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing VAN de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat PJ STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen luiden als volgt:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende aanvankelijk op 08.05.2013 zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende in België. Op 24 juni 2013 wijzigde betrokkene zijn hoedanigheid naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen (werknemer in Nederland). Ter staving hiervan legde

betrokkene een uitzendovereenkomst (... BV) uit Nederland voor ingaand op 17.09.2012, loonfiches van verschillende weken tewerkstelling (periode maart—juli 2013) en een verklaring van onderwerping aan de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (De Voorzorg).

Uit verdere analyse van de voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat de betrokkene in Nederland is tewerkgesteld met een uitzendovereenkomst fase 1 & 2. De tewerkstelling als uitzendkracht fase 1 & 2 houdt in dat de tewerkstelling afloopt na 130 weken. Bovendien kan een dergelijke uitzendovereenkomst direct en van rechtswege eindigen als de uitzendkracht het uitzendbureau of de gebruiker hierom vraagt (zie artikel 3 van de uitzendovereenkomst van betrokkene). Dit wordt het uitzendbeding (art. 7:691; lid 2 Burgerlijk Wetboek Nederland) genoemd. Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie.

Betrokkene wordt verondersteld aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40§ 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15/12/1980). In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met: de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal personen die ten laste zijn.

Gezien de aard van de overeenkomst (en bijgevolg ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er aangetoond is dat hij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel.

Hierdoor kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden.

Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. (art 50§ 2,4° - KB 08/10/1981). Het document dat betrokkene in dit kader voorlegt verwijst naar de verplichting om over een dergelijke ziekte- en invaliditeitsverzekering te beschikken, maar toont hoegenaamd niet aan dat hij zelf over een geldige ziekteverzekering beschikt die de risico's in België volledig dekt.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt wat volgt:

"II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekende partij geweigerd omdat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekende partij, geweigerd omdat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

[...]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, §4 luidt immers als volgt:

'Art. 40. § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf en laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid 2° te vervullen. ‘

In casu voldoet verzoekende partij aan het tweede lid van artikel 40 §4 Verzoekende partij heeft immers bewezen dat zij werkt en voor 130 weken inkomsten heeft.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoekende partij op heden voldoende inkomsten heeft, maar dat deze inkomsten niet zeker zouden zijn omdat het arbeidscontract op enkel moment kan stopgezet worden.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor een verblijf van drie maanden. Immers op heden heeft verzoekende partij voldoende inkomsten op grond van haar werk en dit voor minstens twee jaren half Dit wordt niet ontkend door verwerende partij. Verwerende partij meent enkel dat haar inkomsten onzeker zouden zijn omdat de uitzendkracht de arbeidsovereenkomst kan stopzetten.

Nochtans wordt door de wetgever ook verblijf toegekend aan werknemers die een reële kans maken op een tewerkstelling. Dus met andere woorden mensen die op heden nog geen werk hebben, maar in de nabije toekomst hoogstwaarschijnlijk zullen tewerkgesteld worden. Hun situatie is allesbehalve zeker, maar aan hen kan wel een verblijf toegekend worden van meer dan drie maanden.

Het kan dan ook onmogelijk de bedoeling geweest zijn van de wetgever dat aan mensen zoals verzoekende partij, die wel reeds werken en voldoende inkomsten hebben, geen verblijf kan worden toegekend.

Verwerende partij kan geenszins dienstig stellen dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden zou voldoen conform artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet, het kan immers onmogelijk de bedoeling van de wetgever geweest zijn, om werklozen met een reëel perspectief op werk verblijf toe te kennen, maar aan werkenden met voldoende inkomsten niet.

Dus zolang verzoekende partij voldoende, bestaansmiddelen heeft is zij gerechtigd meer dan drie maanden in het Rijk te kunnen verblijven, verzoekende partij voldoet zowel aan het tweede lid van artikel 40 §4, als aan het eerste lid.

II.1.4. Verder luidt artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet als volgt:

'Art. 42bis. § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan '

Dus volgens artikel 42bis §1 zou er kunnen een einde gesteld worden aan het verblijf als aan de voorwaarden in artikel 40, §4 niet meer voldaan worden.

Verzoekende partij heeft hierboven aangetoond dat zij wel degelijk voldoende inkomsten heeft en dus geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Indien verwerende partij echt zekerheid wil hebben over de situatie van verzoekende partij dan nog kan verwerende partij het verblijfsrecht toekennen aan verzoekende partij en controleren of aan de naleving van de voorwaarden wordt voldaan.

II.1.5. Verzoekende partij heeft wel degelijk voldoende bestaansmiddelen. De neergelegde documenten tonen voldoende aan dat zij niet ten laste valt van de overheid.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota :

“Verzoeker verwijt verwerende partij dat de materiële motiveringsplicht en het artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, nu hij momenteel over voldoende bestaansmiddelen beschikt waardoor hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandsstelsel. Derhalve had verwerende partij hem het verblijfsrecht moeten toekennen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

" § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (...)"

Verzoeker bevindt zich in de situatie zoals omschreven in artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, gezien hij op 24 juni 2013 zijn hoedanigheid wijzigde naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit voormelde bepaling kan worden afgeleid dat de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociaal bijstandsstelsel.

De bepaling omvat bijgevolg twee onderscheiden situaties. Vooreerst dient verzoeker aan te tonen dat hij thans over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn verblijf te dekken, zodat hij geen aanspraak dient te maken op het sociaal bijstandsstelsel.

Vervolgens dient verzoeker aan te tonen dat hij in de toekomst eveneens over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken, om te voorkomen dat hij aanspraak zal moeten maken op het sociaal bijstandsstelsel.

Verzoeker is tewerkgesteld voor de duur van 130 weken. Een tewerkstelling voor bepaalde duur heeft tot gevolg dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België, mogelijk ten laste zal vallen van het sociaal bijstandsstelsel.

Bovendien is verzoeker tewerkgesteld als uitzendkracht. Een uitzendovereenkomst wordt gekenmerkt door de mogelijkheid de tewerkstelling direct en van rechtswege te beëindigen op verzoek van de uitzendkracht, het uitzendbureau of de gebruiker. Verzoeker verkeert bijgevolg in een onzekere arbeidssituatie.

Derhalve kon de verwerende partij terecht concluderen dat gezien de aard van de overeenkomst (en bijgevolg ook de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat aangetoond is dat hij kan voorkomen ten laste te komen van het sociaal bijstandsstelsel."

Artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet werd derhalve correct toegepast.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu die plicht inhoudt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct beoordeelt en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar beslissing komt. "Verzoeker, die dus geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht."

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker diende aanvankelijk een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Later wijzigde hij zijn hoedanigheid naar die van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, als werknemer in Nederland.

De relevante bepaling is derhalve deze van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zijn tewerkstelling als uitzendkracht fase 1&2, die inhoudt dat zijn tewerkstelling ophoudt na 130 weken maar die ook direct en van rechtswege kan eindigen als één van de contractanten hierom vraagt, als zeer onzeker beschouwt en de bestaansmiddelen die eruit voortvloeien naar de toekomst toe niet kunnen garanderen dat hij niet ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel.

De Raad kan niet voorbijgaan aan het feit dat niet wordt betwist dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag tewerkgesteld was in het kader van een uitzendovereenkomst voor, in beginsel, een duur van 130 weken, zijnde twee en een half jaar. Het gegeven dat aan deze overeenkomst een einde zou kunnen worden gesteld door een van de contractanten is eigen aan de aard zelf van het contracteren en houdt geenszins in dat de overeenkomst ook daadwerkelijk zal worden beëindigd voor het verlopen van de principiële duur ervan. Indien de beslissing zo moet worden gelezen dat de verwerende partij ook de duur van de overeenkomst op zich niet afdoende vindt, moet erop worden gewezen dat een werknemer die sowieso gedurende 130 weken heeft gewerkt –in welk regime dan ook- niet per definitie in een situatie zal terechtkomen waar hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Daarbij komt nog, zoals verzoeker het stelt, dat krachtens artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde zo nodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en er een einde aan kan worden gesteld indien niet meer voldaan is aan de in artikel 40, § 4 bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gelet op de specifieke aard van verzoekers tewerkstellingsovereenkomst en de principiële duur ervan, en mede gelet op de mogelijkheden die de verwerende partij kan putten uit de vreemdelingenwet om desgevallend het verblijfsrecht te beëindigen, kan dan ook niet anders dan worden vastgesteld dat de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekers bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende zijn gegarandeerd en zijn verblijfsrecht daardoor niet kan worden toegestaan.

Het middel, gestoeld op de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40, § 4 is dan ook gegrond.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ook stelt dat betrokkene niet heeft aangetoond te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Op het tweede middel dat werd aangevoerd door verzoeker, repliceert de verwerende partij onder meer dat het een “bijkomend motief” betreft en dat “*de kritiek van verzoeker [...] derhalve niet [kan] leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die voldoende wordt geschraagd door het hoofdmotief*”. Aangezien de verwerende partij zelf van oordeel is dat het betrokken motief overtollig is, staat niets de vernietiging van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, op basis van het gegrond bevinden van het eerste middel, in de weg.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS